

НАТАЛІЯ ФЕЩАК

**ПИТАННЯ ВИКОНАВСЬКОЇ
ІНТЕРПРЕТАЦІЇ КВАРТЕТУ № 1
(В. СИЛЬВЕСТРОВА)**

У сучасному музичному мистецтві кожен композитор прагне створити індивідуальну мовну систему. От чому аналіз творів композиторів ХХ–ХХІ століть повинен опиратись на розуміння особливостей авторського вибору мовних засобів і специфіки їх входження до системи художнього мислення епохи «за способом організації художньої матерії», що приховує духовну субстанцію. «Зміст мистецтва вміщено в самій структурі, і лише через неї проходить у сферу сприйняття»¹.

Найважливішим фактором, постійною рушійною силою розвитку виконавського мистецтва є інтерпретація. Це поняття характеризує інтелектуально-організовану діяльність музичного мислення, скеровану на розкриття виразово-змістовних можливостей музичного твору².

Поряд з індивідуальним відчуттям художньої цінності музичного твору, необхідною умовою створення його інтерпретації є наявність у виконавців певної художньої ідеї, теоретичних знань побудови звукового образу, практичних умінь звукоутворення на музичних інструментах. Важливим аспектом інтерпретаційного прочитання *квартетного* твору має стати усвідомлення системи виражальних засобів твору, що спирається як на стильову характеристику творчості автора, так і на певну традицію в загальному процесі засобів виразності камерно-інструментальної, зокрема квартетної

¹ Сюта Б. Деякі питання індивідуально-стильової специфіки музичної драматургії українських композиторів 1970-х – 80-х років (камерно-вокальні твори) // Записки наукового товариства ім. Т. Г. Шевченка. Т. ССХХХІІ. Праці музикознавчої комісії. – Львів, 1996. – 179 с.

² Москаленко В. Про специфіку музичної інтерпретації. // Київське музикознавство. Вип.2. Зб. статей. – К.: КМУ ім. Р. Глієра, 1999. – С. 7.

музики. До теоретичних «проблемних зон» нашого дослідження належать сфери квартетного інтонування, тембру, штрихової техніки, артикуляції, вібрації.

Проблема, запропонована у статті, є надзвичайно актуальною, оскільки вона зумовлена зростанням функціональної значущості виконавських прийомів у сучасній композиторській творчості, що утворює принципово новий вимір музичної експресії.

Об'єкт дослідження – Квартет № 1 українського композитора Валентина Сильвестрова.

Мета роботи – встановлення системного характеру засобів виразності у Квартеті № 1 В. Сильвестрова, простеження їх функціональних зв'язків у створенні образної палітри твору.

Творчість українського композитора В. Сильвестрова є однією з найпопулярніших тем музикознавчих досліджень. Інтерес до феномену В. Сильвестрова обумовлений унікальністю творчої особистості автора, в музиці якого співіснують різні стилі і напрямки, своєрідністю його музичної мови та методу. 70-ті – початок 80-х років для композитора є періодом, коли власний стиль майже повністю сформувався. В цей час написані його Квартет № 1, три Сонати для фортепіано, Серенада для струнних, IV і V Симфонії, твори, які відрізняються цілісністю світосприйняття і художньою досконалістю.

Найхарактернішою особливістю *Квартету № 1* (присвяченого чудовим виконавцям – Квартету ім. М. В. Лисенка) є його ліричність. Тут співіснують різні ладо-гармонічного мислення (акордово-гармонічний, мелодичний, сонорний), різні способи організації матеріалу (гомофонний, поліфонічний, алеаторичний). Функції кожної складової з розгалуженої системи виражальності є багатозначними. Це спостерігається вже у ладо-гармонічній послідовності на початку твору. «Вона наче виринає до нас із глибин минулого, і поступово у ній виявляються більш сучасні риси (голоси вступають не відразу, по черзі укладаючи гармонічний каданс в Соль-

мажорі: акорди хоч і схожі з Т – Д – S та ця подібність зауважується «чужими» голосами)»¹.

Складною для квартетистів є «методика використання матеріалу», адже розспівування є і ліричним сенсом квартету, і головним засобом організації його матеріалу; експозиція тематизму одночасно є його розвитком.

«Фактурно-гармонічне оформлення першого восьми-такту швидше стимулює подальший струм музики, аніж свідчить про досягнення стійкого комплексу. Між показом первинної теми-кадансу та її розспівом немає переходу, вона начебто природно розтікається по горизонталі та вертикалі. І в подальшому вся тканина твору розгортається у вигляді безперервного процесу, який періодично регулюється різного типу ремінісценціями»².

Використання ремінісценцій, варійованих повторень, тематичних та образних арок сприяє єдності композиції, через них автор стверджує сутнісну ідею композиції – торжество етично-моральних цінностей, високої духовності. Як наголошує М. Нестьєва, провідником цих ідей є ідея розспівування (як сталого способу інтонування і формотворення), завдяки якому вдається зібрати у цілісність плинну, імпровізаційну тканину квартету.

Аналізуючи природу тематизму (музичного? Якщо ні – то «тематичного»?) В. Сильєстрова, Т. Тучинська відзначає єдність тематики у творчості композитора періоду 70-х – 80-х років. Повторювані теми (дослідниця називає їх стабільними) мають різне походження та різне смислове навантаження, по-різному функціонують в музичній тканині. Перерахуємо їх на прикладі Квартету № 1 В. Сильєстрова:

¹ Нестьєва М. Творчество Валентина Сильєстрова // Серия «Композиторы союзных республик». – Сб. статей. – Вып. 4 – М.: Советский композитор, 1983. – С. 89-90.

² Нестьєва М. Творчество Валентина Сильєстрова // Серия «Композиторы союзных республик». – Сб. статей. – Вып. 4 – М.: Советский композитор, 1983. – С. 91.

Тема Автора. Виступає як символ особистого авторського начала (також її можна почути у 5-й симфонії та фузі з третьою фортепіанною сонати).

У кватреті вона з'являється не як тема, а як інтонаційна формула, відокремлюючись від загального контексту – в умовах слабкої концентрації вносить тональні асоціації, момент стійкості. Значимість її появи підкреслена ритмічним уповільненням в усіх голосах¹.

Приклад 1.

Тема Автора, партія другої скрипки (цифра 1).

The image shows a musical score for the 'Author's Theme' in the second violin part of a quartet. The score is written in 4/4 time and features four staves: Violin I, Violin II, Viola, and Violoncello. The key signature has one flat (B-flat). The score includes various performance instructions: 'rubato non vibr.' for the first violin, 'acceler.' for the second violin, 'p' and 'pp' dynamics for the second violin, 'non vibr' for the viola, and 'vibr.' and 'non vibr.' for the cello. The second violin part is the primary focus, showing a melodic line with a triplet and a vibrato mark.

Тема з використанням музичної мови романтизму, мірна з низхідним мелодичним рухом (здебільшого звучить у першій скрипці). Її образний зміст – погляд у минуле. Метрична і ритмічна свобода, повільний ритм гармонічних змін створює особливий просторовий ефект і особливе відчуття часу. Багатовимірність простору досягається включенням тональної теми у позатональний контекст (фоном є характерні для В. Сильвестрова звуки – «відблиски»).

¹ Квартет № 1 В. Сильвестрова. – Партитура. К.: Музична Україна. – 1979. – С. 6.

Приклад 2.

Романтична тема (цифра 1, такт 10).

The musical score for Example 2 consists of four staves: Violin I, Violin II, Viola, and Violoncello. The music is in 3/4 time and features a romantic theme. The Violin I part begins with a half note, followed by a series of eighth notes. The Violin II part starts with a half note, followed by a series of eighth notes. The Viola part begins with a half note, followed by a series of eighth notes. The Violoncello part starts with a half note, followed by a series of eighth notes. The score includes dynamic markings such as *p*, *pp*, *mp*, and *pp*, and performance instructions like "acceler..." and "rit...".

3. Ритмо-інтонаційна формула, яка заснована на зсуві малої дечими на секунду вгору і назад з використанням загостреного пунктирного ритму, виконується віолончеллю та альтом у низькому регістрі (ц. 9).

Приклад 3.

Ритмо-інтонаційна формула у віолончелі й альту (цифра 9).

The musical score for Example 3 consists of four staves: Violin I, Violin II, Viola, and Violoncello. The music is in 4/4 time and features a rhythmic-intonational formula. The Violin I part begins with a half note, followed by a series of eighth notes. The Violin II part starts with a half note, followed by a series of eighth notes. The Viola part begins with a half note, followed by a series of eighth notes. The Violoncello part starts with a half note, followed by a series of eighth notes. The score includes dynamic markings such as *f*, *mf*, *pp*, and *mp*, and performance instructions like "acceler..." and "rit...".

Стабільні теми й інтонаційні формули, пов'язані з музикою минулого, Т. Тучинська називає знаками. Вони існують не тільки як теми, а як окремі інтонації музичної мови минулої епохи; «це відголоски тієї єдності, яку можна відчувати, «розірвавши» всі зв'язки – і на мить знову повернувши їх,

щоб потім зруйнувати... Таким чином, здійснюється симультанне осягнення музично-історичного процесу, згортання в одночасовість різночасових явищ»¹.

Отже, «музика минулого», а конкретніше початкова тема квартету, сприймається нами як мегамузичний простір у цілому. Об'єднання в органічне ціле мови «музики минулого» і специфічних сильвестровських способів її подачі створює відчуття неподільності й цілісності музичного простору.

Іншою визначальною ознакою музики В. Сильєстрова є її пластичність – у горизонтальному і вертикальному розгортанні. Пластичність властива квартету й при наявності стрибків на широкі інтервали (тут допомагає і штрихова техніка, і дія всього комплексу засобів ліричної мелодики; об'єднання секвенцій з хвилеподібним малюнком).

В. Сильєстров трактує струнний квартетний ансамбль як «єдиний надінструмент». Причому, намагання досягти артикуляційної та тембрової пластики та виразності змушує автора доручати окремі звуки та фрази різним учасникам квартету; «шви» переходів між ними є зовсім непомітними (об'єднуючими чинниками тут стають гармонічна єдність, застосування методів поліфонічного об'єднання типу імітаційних перегукувань, структура і розгортання ліричної мелодики).

Незвичайній інтонаційній пластичі твору сприяє і розробка його штрихово-динамічної партитури, а також агогіка. Загальна композиція квартету підпорядкована закону чергування згущення та розрідження прозорості та щільності. Починаючи з цифри 5, цей принцип втілюється у великій розробковій частині, де при всіх відтінках драматизації основного ліричного образу в кінці стверджується образ заспокоєння та внутрішньої рівноваги.

Цю ж якість музики В. Сильєстрова зауважує у своєму дослідженні і С. Павлишин. Відзначаючи економність засо-

¹ Тучинська Т. Стабільні теми в творчості В. Сильєстрова 70-80-х рр. // Київське музикознавство. Вип. 2. Збірник статей. – К., 1999. – С. 115.

бів, продиктовану змістом твору, як характерну його ознаку, дослідниця зазначає, що «...твір можна було б назвати статичним, якби не його внутрішня експресія, безупинний емоційний пульс, замкнений у мелодичному звороті, обмеженому до інтервалу терції»¹.

Оригінальність твору, на думку М. Нестьєвої, полягає у тому, що «композитору вдається начебто розчинити, заспокоїти багатоманітність в єдності...»². В. Сильвестров «втільвав найглибші традиції світу слов'ян, їх душевну чистоту, відсутність зовнішньої показовості, оспівування вагомої простоти. У музиці це нескінченна співучість, ліричність, рубато вільної метро-ритміки, інтонаційна, динамічна і темброва переривчатість»³.

Завдання виконавців Квартету № 1 В. Сильвестрова – відчутти в кожному з акордів полігармонічної вертикалі внутрішню чарівність і звукову красу звучання, м'якість і пластичність тембру. У квартеті важливо знайти три різнотембрових пласти; відзначимо їх як найбільш стабільні типи звучності:

- 1/ глибокий за змістом, декламаційно-виразний тембр скрипки – тема Автора;
- 2/ тембр «романтичного минулого»;
- 3/ «натуралістичний» тембр, що пов'язаний з голосами природи, подихом вітру, співом птахів.

Струнний квартет В. Сильвестрова – імпресіоністичний. Як зазначає сам автор, у своїй еволюції він не оминув творчості А. Веберна, але не А. Веберна-конструктивіста, а А. Веберна-лірика. «В. Сильвестров перейняв від австрійського майстра не стільки образну сторону, скільки культуру

¹ Павлишин С. В. Сильвестров // Творчі портрети українських композиторів. – К.: Музична Україна. – 1989. – С. 41.

² Нестьєва М. Творчество Валентина Сильвестрова // Серия «Композиторы союзных республик». – Сб. статей. – Вып. 4. – М.: Советский композитор, 1983. – С. 96.

³ Павлишин С. В. Сильвестров // Творчі портрети українських композиторів. – К.: Музична Україна. – 1989. – С. 43.

звуку, об'ємність звукового феномена і, «пропустив» це через К. Дебюссі (а швидше – О. Месіана), прикрасив слов'янською м'якістю та душею»¹.

В. Сильвестров – неперевершений майстер у своїй тембровій фантазії. У цілому Квартет № 1 сонористичний; йому притаманні ніжні та теплі фарби. Тканина квартету «дихає», немов повітря літнього ранку. Численні співставлення рафінованих тембрів *sul tasto*, *sul ponticello*, *col legno* з різними градаціями *vibrato* та *non vibrato* створюють особливий ефірний ефект; прийоми знаходження «допоміжних» тонів вгору або вниз, відтягування пальця як при вібрації з ефектом то прискорення, то заповільнення в квартеті використані дуже різноманітно.

Тема природи є однією з чільних у творчості В. Сильвестрова. Вона є і головною ідеєю, одним з основних образів його творів, і водночас тлом, стихією, що породжує внутрішні форми життя. Так, у партитурі квартету окремі мотиви, рельєфні інтонації, звуки у партіях різних інструментів, нагадують віддалені перегукування птахів. Спочатку все здається колоритним пейзажем, але згодом ця імпровізаційна фактура стає тематично визначеною: «сплески» і примхливі пасажі розвиваючись утворюють «площину» тематизму, що, ущільнюючись, досягає динамічного рівня фортіссімо. Втім, ця «матеріальність» тимчасова; образність квартету залишається інтравертною, глибинною.

Розглядаючи деякі засоби сонорного письма у квартеті В. Сильвестрова, і, відповідно, інтерпретаційні труднощі, пов'язані з ними, слід зупинитися на застосуванні таких тембрових ефектів, як флажолети, тремоло, динаміка, артикуляційно-штрихова техніка, аплікатура.

У Квартеті № 1 В. Сильвестрова зустрічаються обидва типи флажолетів: натуральні та штучні. Композитор детально вказує місця їх застосування; здається, що цей ефект по-

¹ Раабен Л. Новое в советской музыке 70-х годов // Современные проблемы советской музыки // Сборник статей. – Л.: ЛГК, 1983. – С. 28.

в'язаний у нього з підсвідомим «нагадуванням» слов'янського мелосу.

Тремоло в своїй основі – оркестровий прийом. «Артисти-виконавці на смичкових інструментах рідко докладають зусиль, щоб виконувати tremolo: цей характерний ефект вони замінюють простим одноманітним повторюванням нот... Справжнє тремоло вимагає великих зусиль виконання»¹. У Квартеті № 1 *tremolo* з різким перепадом динаміки відіграє шумовий ефект, у якому висотна диференціація відходить на другий план, з'являється нова фарба тембробарвистості. Саме внутрішнє напруження, зусилля, що справляють не тільки динамічно-шумовий ефект, але й ілюзію полілогу змістів, є складними при виконанні тремоло (ц. 7).

Деякі сонорні ефекти у В. Сильвестрова спрямовані на імітацію старовинних інструментів, стилізацію, або на відтворення звуків живої природи. Так, *sul tasto*, ведення смичка над грифом, створює ілюзію «матового» звуку, що нагадує тембр продольної флейти; *sul ponticello* – гра біля підставки – свистіння, *col legno* – удари тростиною смичка по струнах – потріскування, шум дощу.

Так само, як і тембр, динаміка в Квартеті № 1 стає важливим засобом диференціації музичної тканини. Тенденція до максимальної деталізації динаміки, до витончення меж динамічного слуху, майже кожний звук супроводжується окремою динамічною позначкою. У крайніх частинах твору градації динамічної шкали знаходяться між нюансами *p* і *pp*. Таке явище детального трактування динаміки Д. Дувірак називає «динамічною поліфонією»².

Нескінченність *p* і *pp* свідчить про прагнення В. Сильвестрова заглибитись у найтонші вібрації звукової матерії, які неможливо створити на голосній звучності. Ви-

¹ Берлиоз Г. Дирижер оркестра // Дирижерское исполнительство. – М.: Музыка, 1873. – С. 34.

² Дувірак Д. Сонорні засоби музичної виразності в творчості українських радянських композиторів // Українське музикознавство. 36. статей. – Вип. 23. – К.: Музична Україна. 1988. – С. 53.

ключна музична вразливість композитора, найтонше висловлювання сонорних якостей кожного звучання – ось пріоритети для нескінченного удосконалення кожного музиканта.

У середньому розділі, де переважає стихія моторики, віртуозності, контрастна динаміка сприяє розпорошенню матеріалу на окремі «звукові тіла», створює відчуття стереофонії, просторовості. Тут виконавці мають встигнути багато почути. А тому в період роботи над середнім розділом інтерпретатори відчують потребу в більшій темпоритмічній свободі, яка поєднує інтенсивне переживання із споглядальним ставленням до нього. Принадним ідеалом у цих звукових пошуках виконавців має стати відчуття того, що народжувана ними музика композитора існує немовби у відкритому природному просторі.

Поряд з тембром та динамікою важливе значення у виконанні квартету має такий фактор сонорної виразності, як артикуляційно-штрихова техніка.

Аналізуючи штриховий аспект квартету В. Сильвестрова, ліричного за своєю образністю, слід відзначити пріоритет з'єднаних штрихів. Залежно від художнього контексту міра злитності може змінюватися, наприклад, при співставленні комбінованих штрихів, де легато співставляється з детаşe і може сприйматися як легатіссімо (ц. 10, партія першої скрипки).

У цьому творі зустрічаємо також особливий тип легато, що поєднує у собі з'єднувальну та розподільну функції. Це декламаційний тип легато (наприклад, ним виконується вищезгадана тема Автора). Активність пальців лівої руки дозволяє досягти необхідного декламаційно-артикуляційного відтінку при з'єднувальному плинному русі смичка. Різновид декламаційного легато – портато, близький до вокального звучання подовжених звуків, надає особливої виразності кантиленним та декламаційним епізодам. Він досягається завдяки об'єднанню зусиль правої та лівої рук, причому ефект вимовляння створюється за рахунок посилення та послаблення кожної ноти від її початку до кінця.

У Квартеті № 1 серед сонорних засобів виразності слід зазначити окрему роль вібрації, яка тісно пов'язана з мікродинамікою твору. Так, наприклад, початкова тема квартету зобов'язує виконавців використовувати вібрато з підкресленим початком нот, затихаючи наприкінці звуку. Другий варіант виконання передбачає починати ноту безвіратно на піаніссімо, вібрувати з середини звуку на крещендо.

Варто звернути увагу на значення вібрато під час виконання акцентів. Акцентування знаходить підтримку саме через вібраційний момент. М'які акценти часто виконуються не стільки смичком, скільки вібрацією лівої руки. В. Сильвестров нерідко виходить за рамки традиційного розуміння вібрато як засобу «пожвавлення» звуку та пропонує нові сонорні прийоми, пов'язані з вібраційним рухом лівої руки. Так, у Квартеті № 1 ми зустрічаємо різні знахідки щодо використання цього засобу виразності, що є ознаками індивідуального авторського письма. Знаходимо у партитурі ремарку: «Злегка опустити палець для виникнення безпосереднього шуму, що нагадує подих вітру. Вібрувати швидко і дуже нерівномірно як по частоті, так і по інтервалу (від чверті тону до великої секунди). Палець притискає струну трохи більше ніж при флажолетах»¹. Отриманий ефект – невимовно тонке, «ефірне» звучання коливання повітря, що надає химерних невлених обрисів всій музиці цього твору.

Співставлення рафінованих тембрів з різними градаціями *vibrato* або *non vibrato* створює особливий соноричний ефект: «допоміжні» тони вверх або вниз прийомом відтягування пальця, як при *vibrato*, і з внутрішніми градаціями то заповільнення, то прискорення коливальних рухів. Іноді допоміжний тон з'являється один раз на певному відрізьку музики. Композитор використовує цей прийом різноманітно, аж до сонорних перегукув інструментів.

¹ Сильвестров В. Квартет № 1. – Партитура. – К.: Музична Україна, 1979. – С. 5.

Аплікатура, яка є ще одним додатковим засобом виразності у квартетному ансамблі, в Квартеті № 1 набуває специфічної якості. Завдання інтерпретаторів знайти найкращу з художньої точки зору аплікатуру, яка визначається особливостями фактури, а вже ця аплікатура «виведе» їх на елегантність рухів і шляхетність звуковидобування.

У Квартеті № 1 В. Сильвестрова застосовуються наступні типи аплікатури:

а) темброва – суттєво пов'язана з фразуванням і характером музичної фрази, її інтонаційною природою. Так, наприклад, звучання теми в партії першої скрипки вже на початку твору в середньому регістрі на піано з сурдиною, автор позначає ремаркою «*dolce*». Аплікатура має бути підібрана так, щоб звучання не було «відкритим»: отже, тембр струни Ре в третій позиції надасть потрібного «матового» звучання.

Приклад 4.

Варіант аплікатури у партії першої скрипки
(початок квартету).

З іншого боку, у фразах, що потребують відкритого, ясного звучання, краще застосовувати нижні позиції, переходи зі струни на струну з відповідними аплікатурними вимогами (ц. 7);

Приклад 5.

Варіант аплікатури у партії віолончелі (цифра 7).

б) ритмічна аплікатура. Однотипні ритмічні фігури пасажів у Квартеті № 1 потрібно виконувати подібною апліка-

турую. Це дуже важливо, зокрема в квартетних унісонах (ц. 8);

Приклад 6.
Варіант ритмічної аплікатури (цифра 8).

в) динамічна – пов'язана з градаціями динаміки у творі. «Тиха» гра вимагає аплікатури в позиціях і, навпаки, яскрава – з використанням пустих струн і гри у «нижніх» позиціях.

Загалом, інтерпретація Квартету № 1 В. Сильвестрова потенційно містить у собі численну кількість варіантів її художнього втілення. Саме відмінності у виконавському трактуванні цього твору зумовлюють своєрідність і неповторність його звучання. Та найголовніше виявити істину, яка таїться у глибині сильвестровської естетики. Це істина про те, що музику можна уловлювати й осягати не лише слухом та інтелектом, але також серцем, очима, навіть руками. Взаємопереплетення естетичних та етичних почуттів із слуховими, дотиковими відчуттями, розчинення їх одне в одному при найглибшому емоційному заглибленні у настрої та стани душі повинно привести слухача до розуміння панівної ролі атмосфери в квартеті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Берлиоз Г. Дирижер оркестра // Дирижерское исполнительство. - М.: Музыка, 1873 – 34 с.
2. Дувірак Д. Сонорні засоби музичної виразності в творчості українських радянських композиторів // Українське музикознавство. Вип. 23. Зб. статей. – К.: Музична Україна. 1988. – С. 48–59.
3. Квартет № 1 В. Сильвестрова. – Партитура. К.: Музична Україна. – 1979.
4. Москаленко В. Про специфіку музичної інтерпретації // Київське музикознавство. Вип. 2. Зб. статей. – К.: КМУ ім. Р. Глієра, 1999. – С. 4–13.
5. Нестьева М. Творчество Валентина Сильвестрова // Серия «Композиторы союзных республик». – Сб. статей. – Вып. 4 – М.: Советский композитор, 1983. – С. 79 – 112.
6. Павлишин С. В. Сильвестров // Творчі портрети українських композиторів. – К.: Музична Україна. – 1989. – 86 с.
7. Раабен Л. Новое в советской музыке 70-х годов // Современные проблемы советской музыки. Сборник статей. - Л.: ЛГК, 1983. – 45 с.
8. Сюта Б. Деякі питання індивідуально-стильової специфіки музичної драматургії українських композиторів 1970-х – 80-х років (камерно-вокальні твори) // Записки наукового товариства ім. Т. Шевченка. Т. ССXXXII. Праці музикознавчої комісії. – Львів, 1996. – 179 с.
9. Тучинська Т. Стабільні теми в творчості В. Сильвестрова 70–80-х рр. Київське музикознавство. Вип. 2. Збірник статей. – К.: КМУ, 1999. – С. 110–122.

Наталія Фешак. Питання виконавської інтерпретації **Квартету № 1 В. Сильвестрова.** У статті розглядаються деякі інтерпретаційні можливості основних виконавських засобів виразності – тембру, штрихів, динаміки, вібрато, аплікатури. На матеріалі Квартету № 1 українського композитора В. Сильвестрова авторка досліджує особливості інтерпретування мовної, образної систем та специфіки музичної форми.

Ключові слова: струнний квартет, тембр, штрихи, динаміка, вібрато, аппликатура.

Наталія Фещак. Вопросы исполнительской интерпретации Квартета № 1 В. Сильвестрова. В статье рассмотрены некоторые интерпретационные возможности основных исполнительских средств выразительности – тембра, штрихов, динамики, вибрато, аппликатуры. На материале Квартета № 1 украинского композитора В. Сильвестрова автор исследует особенности интерпретации языковой, образной систем и специфики музыкальной формы.

Ключевые слова: струнный квартет, тембр, штрихи, динамика, вибрато, аппликатура.

Natalia Feshchak. Problems of Performing Interpretation of the Quartet № 1 by V. Sylvestrov. This article is dedicated to some interpretation's possibilities, such as timbre, shtriches, dynamic, vibration, fingering system. The research concentrates on material of the Quartet № 1 by Ukrainian composer V. Sylvestrov. Author explores the features of interpretation of the musical linguistic, vivid system and specifics of musical form.

Key words: string quartet, timbre, shtriches, dynamic, vibrato, fingering system.